

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W kwietniu 2015 roku K. M. (1) dowiedziała się od znajomej A. K., że W. S. jest zainteresowany pozyskaniem wsparcia finansowego.

W tej sytuacji przedstawiciel spółki (...) S.A. - K. M. (1) skontaktowała się z W. S., w następstwie czego w dniu 22 kwietnia 2015 roku doszło do zawarcia umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet G. nr (...), na podstawie której w tym samym dniu oskarżonemu wypłacono kwotę w wysokości 2.000 zł. Przedmiotowa umowa została zawarta w biurze A. K. usytuowanym w O. przy ulicy (...), na podstawie dokumentu tożsamości w postaci dowodu osobistego, a także po uzupełnieniu przez doradcę klienta (...) S.A. - K. M. (1) wniosku o pożyczkę, zawierającego niezgodne z prawdą oświadczenie W. S., z którego wynikało, że oskarżony jest zatrudniony w Firmie Budowlanej (...) z siedzibą w O. przy ulicy (...) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony i uzyskuje z tego tytułu dochód w wysokości 2.100 zł netto. Zarówno wniosek o pożyczkę jak i umowa pożyczki pieniężnej - Pakiet G. nr (...) zostały własnoręcznie podpisane przez W. S..

Zgodnie z rzeczoną umową W. S. był zobowiązany do spłaty kwoty 3.829,98 zł w 60 ratach tygodniowych po 63,84 zł (59 rat) i 63,42 zł (ostatnia rata). Przedmiotowe raty miały być odbierane przez przedstawiciela ww. spółki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy, tj. w O. przy Pl. (...) (adres widniejący w dowodzie osobistym).

Wskutek powyższego, tj. niezachowania obowiązujących procedur (zawarcie umowy pożyczki poza miejscem zamieszkania pożyczkobiorcy) K. M. (1) wypowiedziano umowę o pracę. W międzyczasie ustalono także, że W. S. przebywa w O. przy ulicy (...), co z kolei skutkowało pisemną aktualizacją danych teleadresowych, podpisaną przez oskarżonego W. S..

Pomimo pisemnego zobowiązania W. S. nie dokonał spłaty zaciągniętego przez siebie zobowiązania finansowego.

W związku z brakiem terminowej spłaty, po uprzednim wezwaniu oskarżonego do zapłaty, przedmiotowa umowa została wypowiedziana z dniem 18 sierpnia 2015 roku. Powyższe skutkowało także złożeniem zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

(...) S.A. poniosła szkodę w wysokości 2.000 zł.

Od dnia 02 kwietnia 2013 roku oskarżony pozostawał osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku.

Dowody:

- umowa pożyczki pieniężnej - Pakiet G. wraz z załącznikami - k. 2-5, 42-47
- wypowiedzenie umowy pożyczki - k. 6,
- informacja z (...) Oddział w G. - k. 27,
- informacja z PUP w O. - k. 69,
- opinia wydana na podstawie badań podpisów z dnia 29.06.2016r. - k. 73-85,
- zeznania świadka A. R. - k. 9-10,
- zeznania świadka K. M. (2) - k. 18,

- zeznania świadka K. M. (1) - k. 33-34, 59,
- zeznania świadka M. S. - k. 53,
- wyjaśnienia oskarżonego W. S. - k. 103-104.

W. S. urodził się (...) w G., jest stanu wolnego (rozwódziony). Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest elektromonterem. Obecnie pracuje dorywczo jako budowlaniec i osiąga z tego tytułu dochód w wysokości 1.500 zł netto. Nie posiada majątku o istotnej wartości.

Oskarżony był uprzednio karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 11 grudnia 2008 roku, sygn. akt VII K 812/07, został skazany za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3. Postanowieniem z dnia 01 marca 2012 roku zarządzone wykonanie ww. kary pozbawienia wolności. Karę tę oskarżony odbywał w okresie od dnia 20 marca 2014 roku do dnia 07 maja 2014 roku, z zaliczeniem okresów: od dnia 10 maja 2007 roku do dnia 10 maja 2007 roku, od dnia 02 czerwca 2008 roku do dnia 06 czerwca 2008 roku, od dnia 31 stycznia 2013 roku do dnia 29 marca 2013 roku oraz od dnia 01 kwietnia 2013 roku do dnia 14 października 2013 roku (okres objęty systemem dozoru elektronicznego).

Dowody:

- dane osobopoznawcze - k. 105,
- odpisy wyroków - k. 116, 136,
- karta karna - k. 138-139,
- akta sprawy VII K 812/07.

Oskarżony W. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podając jednocześnie, że raty wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki nie zostały uregulowane, a w trakcie zaciągnięcia zobowiązania nie miał stałego zatrudnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony W. S. jest winny popełnienia przypisanego mu w wyroku przestępstwa.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na dowodowych źródłach osobowych w postaci zeznań świadków: A. R., K. M. (2), K. M. (1) i M. S., a także wyjaśnień oskarżonego W. S.. Dodatkowo uwzględniono niekwestionowane dowody z dokumentów w postaci: umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet G. wraz z załącznikami, wypowiedzenia umowy pożyczki, informacji z (...) Oddział w G., informacji z PUP w O. i opinii wydanej na podstawie badań podpisów z dnia 29 czerwca 2016 roku. Sąd dał wiarę tym dowodom jako dowodom uzupełniającym w stosunku do osobowych źródeł dowodowych, bowiem wiarygodności i rzetelności tychże dokumentów nie podważyła żadna ze stron procesu i nie wzbudziły one uzasadnionych wątpliwości Sądu co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. Natomiast przy ustaleniach co do sytuacji życiowej, rodzinnej i osobowej Sąd oparł się na dowodach w postaci danych osobopoznawczych, zaś w zakresie ustalenia uprzedniej karalności oskarżonego na danych o karności, w tym na odpisach wyroków.

W oparciu o zeznania świadków A. R. i K. M. (1) oraz o dokumentację związaną z zawarciem przedmiotowej umowy pożyczki ustalono, że w dniu 22 kwietnia 2015 roku pomiędzy W. S. a (...) S.A., reprezentowaną przez K. M. (1), na podstawie dokumentu tożsamości w postaci dowodu osobistego oraz wniosku wypełnionego przez pracownika spółki, zawierającego oświadczenie W. S., z którego wynikało, że oskarżony jest zatrudniony w Firmie Budowlanej (...) z siedzibą w O. przy ulicy (...) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony i uzyskuje z tego tytułu dochód

w wysokości 2.100 zł netto, doszło do zawarcia umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet G. nr (...) na kwotę 2.000 zł, którą oskarżony otrzymał w tym samym dniu. Świadek K. M. (1) wskazała ponadto, że przedmiotowa umowa została zawarta w biurze jej znajomej usytuowanym w O. przy ulicy (...), co w konsekwencji skutkowało wypowiedzeniem jej umowy o pracę z uwagi na niezachowanie obowiązujących procedur, a okoliczność ta obligowała Sąd do zmiany opisu czynu w zakresie miejsca podpisania przedmiotowej umowy. Osoba ta potwierdziła również fakt złożenia przez oskarżonego oświadczenia o zatrudnieniu i dochodach („Ten mężczyzna oświadczył, że pracuje w firmie budowlanej (...), w O. przy ul. (...). Ja tego nie weryfikowałam. Nie jest to chyba obligatoryjne, jest ta weryfikacja konieczna w przypadku większych kwot”, k. 34). Z kolei świadek A. R. zeznał, że do dnia dzisiejszego oskarżony nie dokonał spłaty długu, przez co naraził (...) S.A., czyli pożyczkodawcę na straty.

Relacja przedstawiona przez ww. osoby znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach świadka M. S., czyli byłej konkubiny oskarżonego, która potwierdziła fakt wzięcia pożyczki przez oskarżonego W. S. („Wiem, że W. S. brał jakiś kredyt w P.. On zanim się w zeszłym roku wyprowadził, powiedział mi, że wziął jakiś kredyt w P. i będą po raty przychodzili do mnie do domu po pieniądze, a on mi te pieniądze będzie dawał. Pieniądzy nie dał mi ani jeden raz. Dodam jeszcze, że z P. przychodziły osoby po raty, ale ja im nie dałam ani razu żadnych pieniędzy, bo on mi nie zostawił”, k. 53).

Swojego sprawstwa nie kwestionował także oskarżony W. S., który w wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia czynu stypizowanego w art. 286 § 1 k.k., tj. przestępstwa oszustwa, a ponadto zanegował fakt zatrudnienia w firmie budowlanej (...), co potwierdzono również zeznaniami świadka K. M. (2) („Prowadzę działalność gospodarczą w zakresie budownictwa. Moja firma ma swoją siedzibę w B., ul. (...). Zaznaczam jednak, że na pieczęci firmowej widnieje zarówno adres mojego zamieszkania w O. przy ul. (...), jak i adres siedziby firmy w B. w gmienie Ł.. Nigdy nie zdarzyło mi się zgubić pieczęci firmowej. Nigdy też nie zatrudniałem osoby W. S.. Nie znam takiej osoby i jeszcze raz podkreślam nigdy ten mężczyzna u mnie nie pracował na stanowisku budowlanca. Dodam ponadto, że numer Stryjska 561 to numer działki. Zanim powstała na Stryjskiej numeracja ja posługiwałem się numerem działki i na pieczęci firmowej faktycznie widniał taki numer Stryjska 561. To było około 20 lat, ponieważ ja 1997r. kupiłem działkę na Stryjskiej i wtedy nie było jeszcze na tej ulicy numeracji”, k. 18). Z pisma otrzymanego od (...) Oddział w G. wynika natomiast, że oskarżony od dnia 02 kwietnia 2013 roku pozostawał osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. W tych okolicznościach Sąd zmienił opis czynu i przyjął, że oskarżony W. S. wprowadził w błąd pracownika (...) S.A. nie tylko co do zamiaru i realnych możliwości spłaty zaciągniętego zobowiązania, ale także co do swojego zatrudnienia w Firmie Budowlanej (...) z siedzibą w O. przy ulicy (...), gdzie w rzeczywistości nie pracował.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiła także opinia wydana na podstawie badań podpisów z dnia 29 czerwca 2016 roku. Z opinii tej jednoznacznie wynika, że podpisy o kompozycji czytelnej (...), sporządzone długopisem o dwóch różnych odcieniach niebieskiej barwy środka kryjącego, zlokalizowane w pozycji „Podpis Pożyczkobiorcy (imię i nazwisko) na odwrotnej stronie jednokartkowego Wniosku o pożyczkę w (...) S.A. z siedzibą w W. ul. (...), w pozycji Podpis Pożyczkobiorcy (imię i nazwisko) na odwrotnej stronie jednokartkowej Aktualizacji D. T., a także w pozycji „Podpis Klienta (imię i nazwisko) na ostatniej stronie dwukartkowej Umowy pożyczki pieniężnej – pakiet gotówka nr (...), zostały nakreślone przez W. S..

W tych okolicznościach, w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych, jest oczywistym, że oskarżony w dniu 22 kwietnia 2015 roku w O. przy ulicy (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł firmę (...) S.A. w ten sposób, że zawarł umowę pożyczki nr (...) na kwotę 2.000 zł wprowadzając pracownika ww. firmy w błąd co do zamiaru i realnych możliwości spłaty zaciągniętego zobowiązania oraz co do swojego zatrudnienia w Firmie Budowlanej (...) ul. (...) O., gdzie w rzeczywistości nie był zatrudniony, powodując straty w wysokości 2.000 zł na szkodę (...) S.A. Tym samym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu kwalifikowanego treścią art. 286 § 1 k.k., przy czym - zdaniem Sądu - czyn dokonany przez oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi, wobec czego zasadnym było przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. W judykaturze ugruntowany jest pogląd, że o zakwalifikowaniu zachowania jako wypadku mniejszej wagi decydować powinny te okoliczności, które zaliczane są do znamion czynu zabronionego. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, użyte

środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia przestępstwa oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Z kolei wśród elementów strony podmiotowej istotne są stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy. Za wypadek mniejszej wagi uznaje się zatem te odmiany czynów typu podstawowego, w których stopień społecznej szkodliwości oraz wina sprawcy są znacznie niższe niż w przypadku typu podstawowego. Wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego wskazują, że z jednej strony sam czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości, z drugiej zaś jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, aby stosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za zrealizowane przez niego przestępstwo (por. J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 446-447; orzeczenie SN z 7 lutego 1935 r., Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego. Orzeczenia Izby Karnej 1935, poz. 388).

W tej sytuacji stopień społecznej szkodliwości czynu jest podstawowym kryterium oceny czy dany czyn można zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi, czy też nie. Dla takiej oceny natomiast nie pozostaje obojętna ocena sprawcy przez pryzmat społecznej szkodliwości jego zachowania. W przedmiotowej sprawie - zdaniem Sądu - społeczna szkodliwość działania oskarżonego W. S., przy uwzględnieniu rozmiaru wyrządzonej szkody w kwocie 2.000 zł oraz okoliczności popełnienia przedmiotowego czynu zabronionego, charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości czynu.

Wątpliwości nie powinno również budzić przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 64 § 1 k.k. Zgodnie z tym artykułem recydywa specjalna podstawowa zachodzi wówczas, gdy sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślnie popełnia przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany, przy czym przesłanki te mają równoważny charakter i muszą być spełnione kumulatywnie. W tych okolicznościach sprawca musi faktycznie odbyć co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności (do okresu 6 miesięcy wlicza się między innymi okres rzeczywistego pozbawienia wolności, a także okres tymczasowego aresztowania), a ponadto powrócić do przestępstwa w ciągu 5 lat po jej odbyciu. Zaznaczyć w tym miejscu jednak należy, że sprawca nie musi odbyć w całości orzeczonej względem niego kary, co oznacza, że odbycie kary może być częściowe, a ponadto odbywanie kary 6 miesięcy może mieć miejsce z przerwami. Warunek odbycia kary pozbawienia wolności w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. zostanie spełniony także wówczas, gdy skazany odbywał karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2014 roku, III KK 16/14). Z kolei okres 5 letni, przewidziany w ww. artykule, należy liczyć od chwili zwolnienia skazanego z zakładu karnego, a w razie odbywania kary pozbawienia wolności z przerwami, okres ten należy liczyć dopiero od chwili opuszczenia przez sprawcę zakładu karnego po odbyciu przez niego co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu zatem z uwagi na to, że oskarżony W. S. powyższego, umyślnego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Opolu wyrokiem z dnia 11 grudnia 2008 roku, sygn. akt VII K 812/07, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od dnia 20 marca 2014 roku do dnia 07 maja 2014 roku, z zaliczeniem okresów: od dnia 10 maja 2007 roku do dnia 10 maja 2007 roku, od dnia 02 czerwca 2008 roku do dnia 06 czerwca 2008 roku, od dnia 31 stycznia 2013 roku do dnia 29 marca 2013 roku oraz od dnia 01 kwietnia 2013 roku do dnia 14 października 2013 roku (okres objęty systemem dozoru elektronicznego), zasadnym było uznanie, że przedmiotowe przestępstwo zostało popełnione w warunkach recydywy podstawowej z art. 64 § 1 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę za dokonane przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono zatem rodzaj naruszonego dobra, stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienie sprawcy. Do okoliczności negatywnych mających wpływ na wymiar kary zaliczono przede wszystkim rozmyślność działania W. S. oraz świadomość co do bezprawności podejmowanych przez niego działań. Sąd nie dopatrywał się przy tym żadnych okoliczności mogących wyłączyć winę oskarżonego. Oskarżony osiągnął bowiem określony stopień dojrzałości, a co za tym idzie powinien on rozpoznać społeczne znaczenie popełnionego przez siebie czynu i tym bardziej powinien być świadomy konsekwencji, jakie może on spowodować. Dodatkowo oskarżony wyrządził szkodę, która do tej pory nie została wyrównana.

Nadto przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę sposób życia oskarżonego przed popełnieniem omówionego powyżej przestępstwa oraz jego zachowanie po popełnieniu przedmiotowego czynu zabronionego. W pierwszej kolejności wskazać należy, że oskarżony W. S. był już uprzednio karany sądownie, a przedmiotowego czynu dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. W przedmiotowej sprawie nie dopatrzono się także istotnych okoliczności łagodzących.

Kierując się powyższymi wskazówkami Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na wskazany cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, uznając, że tylko taka kara może osiągnąć cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego W. S.. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachodziły podstawy do orzeczenia kary innej niż kara pozbawienia wolności. Wskazać należy, że oskarżony był już uprzednio karany sądownie na kary pozbawienia wolności, niemniej jednak kary te nie osiągnęły swoich celów w zakresie prewencji indywidualnej, tj. nie powstrzymały oskarżonego przed popełnianiem kolejnych czynów. W tej sytuacji, mając na uwadze przede wszystkim ideę prewencji indywidualnej, a nie chęć surowego ukarania, zasadnym było orzeczenie kary ograniczenia wolności, a więc kary, której nie stosowano do tej pory wobec oskarżonego W. S., a która wymaga od niego wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na wskazane cele społeczne.

Dodatkowo Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego W. S. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 2.000 zł.

Jednocześnie na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci oryginału umowy pożyczki wraz z załącznikami w postaci wniosków pożyczkowych, zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych Drz. 23/17, zarządzając pozostawienie ich w aktach sprawy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Całokształt przedstawionych okoliczności sprawił, że Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku uznając, że orzeczona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia sprawcy, a wydane rozstrzygnięcie będzie skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości, natomiast w stosunku do oskarżonego pozwoli na zrozumienie jego błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

Mając na uwadze powyższe okoliczności orzeczono jak w sentencji wyroku.